

Kriis (essee)

Mind iseloomustab:

- mitteheteroseksuaalsus (huvi meeste vastu, sellel skaalal https://en.wikipedia.org/wiki/Kinsey_scale siis indeks 6, seega naistega olen võimeline sõlmima häid sotsiaalseid suhteid, kuid seksuaalsel tasandil võimetu läbi käima, sest tekib piisavalt suur vastumeelsus, olen katsetanud mitmel korral);
- emotsionaalne pool on alati tähtsam kui füüsiline pool, kuid ka viimane ei ole tähtsusetu;
- suhete aeglane areng – viimase asjaolu osas ei ole olnud siin <https://www.planetromeo.com> edukas, sest kellele kirjutan, ei vasta või ütlevad väga kiiresti ära (pean silmas lihtsalt tutvumist, üksteise tundmaõppimist), aga kes mulle kirjutavad, soovivad väljakujunenud suhteid praktiliselt kohe ja valmiskujul;
- negatiivsed kogemused mitteheteroseksuaalsete inimestega: lisaks <https://www.planetromeo.com> olen elu jooksul kokku puutunud mitmete mitteheteroseksuaalsete inimestega, kuid ei ole klappinud, peamiselt on põhjuseks see, et ollakse liialt pinnapealsed ja füüsilisele keskendunud, soovitakse kõike kohe ja valmiskujul, ei olda huvitatud ühise elu planeerimisest või siis on välja tulnud, et inimesel on tõsiseid vaimseid häireid;
- suhete aeglane areng tähendab, et teatavat edu on olnud heteroseksuaalsete meestega – elu jooksul olen sõprusest enamat tundnud mitmete sõprade vastu (sest sõprus on samuti lähisuhte vorm ja võimaldab suhte aeglast arengut, emotsionaalne pool on igal juhul olulisem füüsilisest), kuid sel pole tulevikku, sest orientatsioon ju ei kattu. Kõik eelnev aga tähendab, et eelistan ühemõtteliselt suhte saavutamist heteroseksuaalsete meestega, sest see saaks areneda siis sõpruse pinnalt. Mõned on olnud piisavalt avatud, et proovida, aga välja ei tule sellest midagi;
- ei ole elu jooksul olnud tõsiseltvõetavaid suhteid, parimal juhul on kõik olnud kas ühepoolne või siis sõprus, kuid on huvi siiski elu jooksul vähemalt tutvuda ja aimu saada ka armastavast paarisuhtest, sel põhjusel olen avatud (vaatamata negatiivsetele kogemustele) ka mitteheteroseksuaalsete inimestega. Selline suurem huvi kellegagi emotsioone, armastust ja ühist elu jagada tekkis mõne aasta eest. Ei oskagi muud põhjust arvata, kui et see on lihtsalt inimloomuses;
- endast olen rääkinud mõnedele inimestele, nii sõbrad kui tuttavad, üldiselt on reaktsioonid olnud üpris vaoshoitud, ei ole midagi väga negatiivset või positiivset arvatud.

Päris pikka sissejuhatust või enda /iseloomustamist tunnen huvi, kuidas edasi, kas peaks ikkagi midagi oluliselt muutma (suhtumises) või ei? Endaga olen täiesti rahul ja määratlen end 100% paiksooliseks (<https://en.wikipedia.org/wiki/Cisgender>), ei soovi oma huvides või olemuses midagi muuta (ei tunne selleks vajadust), ei kujuta end teistsugusena ette, puuduvad sisemised vastuolud vms, vaid tunnen endaga ja enda sees meeldivat harmooniat.

Esseed ajendas esitama see, et keegi ei ole osanud erilist nõu anda, samas on tunne, et oleks nagu aeg ikkagi kellegagi midagi ühist arendada, kuid ei ole hetkel erilisi ideid.

Asja teeb keerukamaks ka see, et tekkinud on sügav emotsionaalne side <https://www.facebook.com/Ott.Tuulberg>, see arenes ca aastaga, kuid vaatamata tohututele pingutustele ja ressursside kulutamisele temasse ei ole siiski erilist edu olnud, samas emotsioonid on piisavalt tugevad, et ikkagi edasi üritada, kuigi intellektuaalsel tasandil näitab analüüs, et sel pole mõtet. Kahjuks tähendab selline olukord, et pole kuigi suurt motivatsiooni kellegi teisega midagi üritada, mis võiks selgitada ka seda, miks mul nt viimase aastaga ei ole kellegagi midagi saanud tekkida või miks pole potentsiaalseid võimalusi suutnud ära kasutada. Kahjuks (või õnneks?) ei käi emotsioonid või siis tunded nupust sisse-välja, kuid puutun sellise pealiskaudsusega päris palju kokku.

Lisan juurde, et mind kutsus üks inimene aastavahetuseks Marokosse (Cris), ta näis minust olevat huvitatud, kuid kahjuks oleme suhtlesime Marokoni ainult veebis. Hoiatasin teda oma suhtumisest Otti ja et ta pidi arvestama, et ma ei tunne teda, et emotsioonid ei käi nupust sisse-välja – kõige sellega oli ta nõus (aktsepteeris). Intellektuaalsel tasandil püüdsin ma end ka veenda ja sundida, et kui ikkagi tulevik Otiga ei ole realistlik, siis peaks selle inimesega kokku saama ja aega ühiselt veetma, võib-olla muutub just siis kõik. Mõttes oli kaasa võtta üks usaldusväärne sõber, sest üksinda niiviisi tundmatusse minna oli pisut kõrge, sest polnud ju kindel, kellega mul on tegemist, kuigi motiivist mind sinna saada ja lennupiletid välja teha saan ma aru. Samas ei osanud ma serveerida talle seda, miks ma soovin kedagi kaasa võtta, sest ta eeldas, et tulen üksinda. Ilma pileteid välja tegemata ma siiski ei saanud sinna minna ja ka sõbra eest ma ei saanud maksta. Tulemus oli rämetav ja kata: kuigi Marokos oli Crisiga talutav, pidasin isegi ta seksuaalvahekorrad vastu, tekkis konflikt hiljem Eestis, miks ma Otiga suhtlen. Veel midagi: mind häirib vast kõige rohkem see, et vähemalt minu puhul on võime kedagi armastada väga piiratud. Ma pole suutnud seda muuta ja pole ka õnnestunud kuni viimase ajani välja selgitada parameetreid, mis on minule atraktiivsed, ehk ongi kogu atraktsioon suhte arenguprotsessis (lisaks muidugi asjaolule, et tegemist peab olema mehega): alguses sõprus, üksteise tundmaõppimine, mis vastaks heteroseksuaalses keskkonnas kurameerimisele vms, seejärel emotsionaalne sidumine, kuhu võiks mingil määral olla kaasatud ka seksuaalne tasand. Samas kogemused näitavad, et pikk kasv ja intellektuaalsus rämetavad.

Mäletan üht väga eredat kogemust, kui kõik tingimused olid õiged: tasapisi arenev sõprus 30ndates mehega, sarnased huvid, ühel lainel olemine, seejärel üksteise tundmaõppimine, emotsionaalse tasandi väljakujunemine (sidumine), kuid samas olin kursis, et tal on juba pere ja see polnud mingi saladus. Kahjuks lasin end olukorrast kaasa haarata ja ka talle väga meeldis kõik, hiljem kui naine avastas, kuidas me suhtleme, tuli sellest muidugi skandaal ja pidime suhtlemise lõpetama (ta oli juba siis lisaks abikaasale kaks last). Ta märkis küll seda, et kahetses, et liiga kiiresti naise võttis, sest ta ei olnud aastate jooksul selles suhtes ja kooselus õnnelik, polnud rahul sellega, ent ta püüdis vastata ühiskonna nõudmistele – luua pere vähemalt kahe lapsega, mis tal pingutamiste tõttu ka tõepoolest õnnestus. Seda olukorda aitab mulle selgitada jällegi Kinsey skaala, mille järgi ei ole enamik inimesi 100 % heterod või mitteheterod, kuid ma kuulun just sellesse vähemusse, kes saavad seal indeksiks 0 või 6.

Kriis arenes seoses Otiga. Tekkis partnerlusside Ott Tuulbergiga, mis hakkas arenema 2016. aasta novembris, kui hakkasime tihedamalt suhtlema ja saavutas haripunkti oktoobris, kui ta oli Eestis – esines arvukalt kommunikatsiooniprobleeme (peamine põhjus ilmselt joobeseisund, sest see segab oluliselt kommunikatsiooni), mistõttu sattusime mõlemad kriisiolukorda ja läbisime lühiajalise, kuid sügava meeleoluhäire; depressiooni RHK-10 alusel siiski ei arenenud ja praeguseks näib olukord olevat stabiliseerunud kindlal emotsionaalsel pinnal. Kriisi tipp hetkel olin ma vähemalt 10 päeva võimetu funktsioneerima ühiskonnas kui selle normaalne liige, st ma ei suutnud midagi asjalikku teha ja enda eest suutsin vaevu hoolt kanda. Proovisin erinevaid aineid, sh Xanax, kərbeseened, muskaatpähkel, toorkakao (rafineerimata) jne ning üldiselt ei olnud millestki kasu, v.a toorkakaost, mille sissevõtmine parandas ajutiselt meeleolu, seda soovitasin ka oma kolleegidele, kellele toorkakao mõju samuti meeldis, ja nii tegime enne jõule nn toorkakaoõhtu. Seejärel pöördusin suvaliste inimeste (leidsin nad siit <https://www.planetromeo.com/>) ja paari sõbra poole, kellele enda olukorrast rääkisin ja see parandas oluliselt minu seisundit. Lõpuks otsustasin end üle koormata erinevate tegevustega, nii et mul poleks sekunditki aega Otile mõelda, ja see aitab siamaani. Seega kriis on vähemalt osaliselt aktiivne ja jätkuv ning pean seda olukorda suhteliselt põnevaks, samas selles pole midagi positiivset ega transformatiivset, lihtsalt meenutab raskest haigusest või pohmelusest toibumist. 4. kuni 10. detsembril olin Suurbritannias Otil külas, mis oli üsna katastroofiline, sest Jaanuse kõrval kohtles ta mind rämpsuna.

Selle konkreetse kriisikogemusega haakub nn pseudosuhe Reginaga. Regina Alber oli loodusgeograafia doktorant, nagu minagi, praeguseks jäi tal doktorantuur ripakile ega tegele enam Tartu ülikooliga, vaid töötab EKUKis Tallinnas ja meie suhtlemine on lõppenud. Me üritasime aastaid suhet arendada, kuid see jäi alati ühepoolseks, natuke on amor.ee lingil ka sellest juttu. Mingil hetkel pidin ma valima Regina ja Oti vahel. Kuna ma olin aru saanud, et intiimsuhe naistega on täiesti lootusetu ja välistatud (olgu ma

neetud, kui see nii pole), siis valisin Oti; Regina aga aimas parimal juhul, kuid ma ei rääkinud kunagi otse talle oma olemusest ja mitteheteroteemadest, sest ta pettus elu jooksul erinevatel põhjustel mitteheterotes ja hakkas neisse halvasti suhtuma, kuid ma ei soovinud talle haiget teha, et end vastavas teemas avada.

Praegune seis ei ole hea: Oti tõttu on vallandunud sekundaarsed kriisid, tuttavad ja sõbrad on eemaldunud ja Ott nõuab raha.